

Tanrı bezemiştir kadını

“Bulmak” şiirinde Erdem Bayazıt; yorulan kalbinin “emaneti” bulduğunu, cemrelerin düşmesiyle baharda hareketlenen toprakla birlikte su yürüyen ağaçlarda çıkan yapraklar, açılan çiçekler misâli sevgilinin bakışıyla gönül ikliminde çiçekler açtığını, omuzlarından aşağı akan dalgali saçlarının duygu seline kapılıp gittiğini, sevgilinin gözlerinden ebedî âleme (fizikten metafiziğe) geçen bir yol bularak ölümsüzlüğü tattığını ifade eder. Her sene 17 Aralık’ta Mevlâna’nın ölüm yıldönümünü kutlarız. Çünkü ölüm, ölümsüzlüğü tadanlar için “şeb-i ârus” yani vuslat gecesi, sevgiliye kavuşma gecesidir.

Bir an kayboldun gibi! yaşadım kıyameti Yoruldu ama buldun ey kalbim emaneti >	Yeniden su yürüdü dalma yaprağıma Bir bakışın can verdi kurumuş toprağıma
Çiçeğe durdu kalbim içtim parmaklarından Göz çeşmem suya erdi sevda kaynaklarından	Bir aydınlık denizin sonsuz derinliğinde Yüzüyorum gözünün yeşil serinliğinde
Bir ışık bir kelebek biraz çiçek biraz kuş Yeni bir ülke yüzün ellerimde kaybolmuş	Soluğum bir kuş gibi uçuyor ellerine Kapılıp gidiyorum saçının sellerine
Gözlerinden göğüme sayısız yıldız akar Bir gülüşün içimde binlerce lamba yakar	Bir kurtuluştur o an çağrılrsa senin adın Sesin ne kadar sıcak sesin ne kadar yakın
Tabiat bir bembeyaz gelinlik giymiş gibi Yüzüme kar yağıyor sanki elinmiş gibi	Sensiz geçen zamanı belli yaşamamışım Sensizlik bir kuyuymuş onu aşamamışım
Bir yol buldum öteye geçerek gözlerinden İşte yeni bir dünya peygamber sözlerinden	Ölüm bize ne uzak bize ne yakın ölüm Ölümsüzlüğü tattık bize ne yapsın ölüm

Peyami Safa’ya göre “**Aşk inanmanın şiiridir.** Aşk şüphe etmez. Aşk kıskanmaz. Aşk çirkin bulmaz. Aşk küçümsemez. Aşk bencilliğin, kendini sevgiliden daha üstün görmenin, buhranın ve kötümserliğin tam zıddıdır. Aşk istemez, yalnız verir. Kısacası **aşk bir mücadele değil, âhenktir. El ve eldiven gibi iki kalbin tam uygunluğudur. El ve eldiven gibi de değil, el ve derisi gibi. Beraber kıvıldar ve yanar...** Aşk siteme bile tahammül etmez. Son derece nazik hatırlatmalar yeter de artar bile.”

“Sana kin tutamam laf söyleyemem
Nasıl unutursun nasıl diyemem
**Benimki yalnızca küçük bir sitem
Kırıldım bir tanem gücendim sana”**

Mevlâna, Mesnevî’de, üstünlük bakımından erkeği suya, kadını ise ateşe benzetir. Suyu ateşin üzerine dökersek onu söndürür. Ama nikâhta imza atan erkek, tencereye konmuş su gibidir; ateşin tesiriyle buhar olur gider:

“İnsanlar için bezenmiştir” hükmünce Tanrı bezemiştir kadını; Âdem nasıl olur da Havvâ’dan ayrılabilir? Dünyayı sözleriyle sarhoş eden bile, a pembe-beyaz kadıncağız, benimle konuş derdi.

Heybet bakımından su, ateşten üstündür ama, su bir kaba kondu mu ateş, onu fokur fokur kaynatır. İkisinin arasına engel olarak bir tencere girdi mi ateş, o suyu yok eder, hava haline getirir-gider. Görünüşte kadına su gibi üstünsün ama içyüzden ona, mağlûpsun, isteklisin.

Böyle bir hâssa, ancak insanda vardır; sevgi, hayvanda azdır; bu da onun noksan yaratılışındandır. **Peygamber dedi ki: Kadın, akıllılara, gönül ehline adam-akıllı üst olur.** Bilgisizlerse kadınlara üst olurlar; çünkü onlar sert, pek kaba kişilerdir. İncelik, lütuf, sevgi azdır onlarda; çünkü yaratılışlarında hayvanlık üstündür. **Sevgi, acımak, insanlık huyudur; öfkeyle istekse hayvanlık huyları.”**

- Refik Ahmet Sevensil'in bir radyo sohbetinde dinlemişim: Sohbet ve hatıra yazarı Ahmet Rasim eve geç gelmeyi âdet haline getirmiş. Sabırlı ve müşfik eşi Sadbek Hanım onu mazur görür, sitem etmezmiş. Artık sabrın son demleri olacak ki; bir gün sabah Ahmet Bey'in kahvaltısını hazırlamış, tüm hizmetlerini tamamladıktan sonra yolcu ederken "Bey, sakın geç kalma erken gel" demiş. Ahmet Rasim, hanımının "geç kalma erken gel" sözlerini o gün tekrarlayıp durmuş ve güfte haline getirmiş; Sadettin Kaynak ta hüzzam şarkı olarak bestelemiş.

Bu akşam gün batarken gel, sakın geç kalma erken gel. Tahammül kalmadı artık, aman geç kalma erken gel.	Cefâ etme bana mâh'ım, sonra tutar seni âh'ım, üzme beni şîvekârım, aman geç kalma erken gel.
--	--

- Bir televizyon programında Yusuf Nalkesen ile yapılan bir röportaja şahit olmuştum. Konu, hem güftesi ve hem de bestesi Yusuf Nalkesen'e ait bir hicâz şarkı idi. Röportajı yapan hanım soruyor:
- Efendim, bu şarkıyı yaparken etkilendiğiniz bir olay oldu mu?
-Olmaz olur mu, efendim. Seyahat ederken tren bir istasyonda durdu. Bir delikanlı, elinde valiz, trene binecek belli; fakat, genç kadın ağlıyor ve bırakmak istemiyor. Onların hâli beni çok etkiledi ve o gün bu şarkıyı yaptım:

Sormamışsın hiç kimseden Pek üzgünmüşsün giderken Arayıp durmuşsun beni Kimseye belli etmeden	Gitmek mi zor kalmak mı zor O sabâhı gel bana sor O sabâhı sen bana sor
--	---

Tren, istasyonda durduğunda kimbilir kaç kişi pencereden dışarı bakıyordu. Kimi yere, kimi göğe, kimi beton apartmanlara boş boş bakarken; sanatkâr bir ruh, gencecik âşıkları görüyor, etkileniyor ve şarkı yaparak o ânı ebedileştiriyor.

- Cahit Külebi, birbirlerinden ayrı yaylalarda yeşeren otlar gibi, kavuşmayı bekleye bekleye ömürlerinin tükenip gitmekte oluşuna hayıflanır:
**“Sen orada, ben burada
Birbimizden habersiz.
Ayrı yaylalarda yeşeren otlar gibi
Bekleye bekleye çürüyeceğiz.”**

Ayrılıkta her şey sevgiliyi hatırlatır. Cahit Külebi, bu ortamda kimi zaman sevgiliye sabrı tavsiye ederken; kimi zaman da yakında kavuşacakları ümidini verir:

“Ben kanadı kırık bir kuş değilim
Döner bir gün gurbet ellerde kalan
Sabret neşem, sabret şarkım, sabret sevdiğim
Sabret kalbi tomurcuklardan pembe olan.”

- Bir şair “Sabır netsin daha bir gelişin yoktur senin” derken, Bahattin Karakoç “Son Çağrı”yı yapmaktadır:

“Güneşin benim” derdin, Doğacaksan doğ artık! >	“Yağmurun benim derdin, Yağacaksan yağ artık!
“Kaderin benim” derdin, Güleceksen gül artık!	“Umudun benim” derdin, Geleceksen gel artık!

Şair (Bahaettin Karakoç) geleceği zamanı (Haziran'ın ikinci yarısı olarak) bildirir:
“İhlamurlar Çiçek Açtığı Zaman”

<p>Dilimde sabah keyfiyle yeni bir umut türküsü Kar yağmış dağlara, bozulmamış ütüsü (örtüsü) Rahvan atlar gibi ırgalanan gökyüzü Gözlerimi kamaştırırsa da geleceğim sana Şimdilik bağlayıcı bir takvim sorma bana -İhlamurlar çiçek açtığı zaman. ></p>	<p>Ay, şafağa yakın bir mum gibi erimeden Dağlar çivilendikleri yerde çürümeden Bebekler hayta hayta yürümeden Geleceğim diyorum, geleceğim sana Ne olur kesin bir takvim sorma bana -İhlamurlar çiçek açtığı zaman.</p>
<p>Beklesen de olur, beklemeden de Ben bir gök kuruşum sırmalı kesende Gecesi uzun süren karlar-buzlar ülkesinde Hangi ses yürekte çağırır beni sana Geleceğim diyorum, takvim sorma bana -İhlamurlar çiçek açtığı zaman.</p>	<p>Bu şiir böyle doğarken dost elin elimdeydi Sen bir zümrüd-ü anıydın, elim tüylerine deydi Sevda duvarını aştım, sendeki bu tılsım neydi? Başka bir gezegende de olsan dönüşüm hep sana Kesin bir gün belirtemem, n`olur takvim sorma bana -Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.</p>
<p>Eski dikişler sökülür de kanama başlarsa yeniden Yaralarım en acı tütünleri basacağım ben Yeter ki bir çağır beni çiçeklendiğin yerden Gemileri yaksalar da geleceğim sana On iki ayın birisinde, kesin takvim sorma bana -Ihlamurlar çiçek açtığı zaman.</p>	<p>Bak işte, notalar karıştı, ezgiler muhalif Hava kurşun gibi ağır, yağmursa arsız Ey benim alfabemdeki kadim Elif Ne güzellik, ne de tat var baharsız Güzellikleri yaşamak için geleceğim sana Geleceğim diyorum, biraz mühlet tanı bana -İhlamurlar çiçek açtığı zaman.</p>
<p>İhlamurlar çiçek açtığı zaman Ben güneş gibi gireceğim her dar kapıdan Kimseye uğramam ben sana uğramadan Kavlime sâdıkım, sâdıkım sana Takvim sorup hudut çizdirme bana Ben sana çiçeklerle geleceğim -İhlamurlar çiçek açtığı zaman.</p>	

- Yavuz Bülent Bakiler, bir yandan hâtıraların öylece kalmasını dilerken, öbür yandan “unutursun” demektir.
“Bırak hâtıraları sıcaklığı içinde
Eski yerinde dursun.
Kısmetin açılır gidersen bir gün,
Her şeyi unutursun.”

Oysa, ne der şarkılar: “Tez geçse de her sevgide bin hâtıra vardır / Sevda denilen şey yaşayan hâtıralardır” ve “Unutmak kolaysa önce sen unut”.

- Muzaffer İlkar’ın hicaz şarkısı:

Gönül penceresinden ansızın bakıp geçtin Bir yangının külünü yeniden yakıp geçtin Madem ki son şarkının kırık bir güftesiydin Niçin yarım bıraktın, neden bırakıp geçtin. Bir yangının külünü, yeniden yakıp geçtin.	Ne çok sevmiştim seni ne çok hatırlar mısın Aşiyen yollarından ses versem duyar mısın Hâlâ beni düşündür ve hâlâ ağlar mısın Bir bahar seli gibi yolumdan akıp geçtin. Bir yangının külünü, yeniden yakıp geçtin.
--	---

- Yahya Akengin, “Kanar hepimizin / Bir yarası kalb üzerinde” derken, “taşralı kız”a nasihatte bulunmaktadır:

Yüzünü saran mahcupluk dalgalarının Kedere dönüştüğü yerde Bir masal aşka ömrünü ver de, Sır verme yıllara taşralı kız Bir gün sen de anlarsın, Bütün insanlar bir durakta yalnız >	Ne varsa şu vefalı gönlümüzde var Birak bildiğince çırpınsın Böyle yükselir ölümsüz şarkılarımız
Cömert ufuklara karşı pencerede kal Yine bildiğin hülyalara dal Kader değişir de gönül değişmez Taşralı kız	

- Yahya Akengin “Olmadı” başlıklı şiirinde ise gönül kapısına kilit vurmak isterken, anıların kaçak mutluluklara yüz vermediğini ve gönül yazısına karşı koyamadığını ifade etmektedir:

Bir çift kömür göze tutsak yedi rengi Çözecektim aldırılmazlık türkülerinde Sevip sevip ayrılan bir ben miydim sanki Hangi gül bitti hangi aşkın küllerinde	Haram etmiştim bir damla gözyaşımı bile Umut yıkıntılarına bakmayacaktım... Anılarım kaçak mutluluklara yüz vermedi Alınyazısına direnen inadım, Gönül yazısına boyun eğdi
--	--

- Şükrü Tunar’ın uşşâk şarkısı, ölüm karşısında insanın çaresizliğini vurgular:

“Anar ömrünce gönül giden sevgilileri
Bilmez biçâre kalpler giden dönmez ki geri
Gözüm yollarda kaldı bunca yıllardan beri
Bilmez biçâre kalpler giden dönmez ki geri.”

- Cahit Sıtkı TARANCI ise hava, su, ekmek kadar elzem bir nimet olan sevgilisini, geçici ölüm ayrılığı sonrası mahşer meydanında bile arayıp bulacağını haykırır:

Desem ki vakitlerden bir Nisan akşamıdır, Rüzgârların en ferahlatıcısı senden esiyor, Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini, Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim, Senden kopardım çiçeklerin en solmazını, Toprakların en bereketlisini sende sürdürdüm, Sende tattım yemişlerin cümlesini. >	Desem ki sen benim için, Hava kadar lazım, Ekmek kadar mübarek, Su gibi aziz bir şeysin; Nimettensin, nimettensin! Desem ki... İnan bana sevgilim inan, Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
--	---

Bırak ben söyleyeyim güzelliğini, Rüzgârlarla, nehirlerle, kuşlarla beraber. Günlerden sonra bir gün, Şayet sesimi farkedemezsen, Rüzgârların, nehirlerin, kuşların sesinden, Bil ki ölmüşüm.	Fakat yine üzülme, müsterih ol; Kabirde böceklere ezberletirim güzelliğini, Ve neden sonra Tekrar duyduğun gün sesimi gökkubbede, Hatırla ki mahşer günüdür Ortalığa düşmüşüm seni arıyorum.
--	---

- Attila İlhan sevgiliye mecburiyetini anlatmaya çalışır:
“Ben sana mecburum bilemezsin
Adını mih gibi aklımda tutuyorum
**Büyüdükçe büyüyor gözlerin
Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum.**”
- Arif Nihat Asya, bu zorunluluğu çok daha kapsamlı olarak özetlemiştir:

Bu yalan dünyâyı N’iderim Leylâ’sız!	Cennetinden geçer Âdem, lâkin Olamaz Havvâ’sız.
---	--

- **Kadın ve erkek** (*Türkiye’nin Manzarası, Necip Fazıl*)

Kadın bir fikirdir; erkekte fâtilik sembolüdür, İslâmiyette de bu bakımdan, yani öz mahiyeti bakımından değerce büyüktür. Kâinatın Efendisi “**dünyanızdan bana üç şey sevdirdi; namaz, güzel koku ve kadın...**” buyurmuşlardır.

Şehvanî his, helâlden tatmin edilmek ve sınıksız bir kontrol altında tutulmak şartıyla Allah Resulünün ulvî mizacına uygun ve dolayısıyla İslâmiyette makbuldür. **Kadının erkek üzerinde rolü de Allaha erme yolunda yardımcıdır** ve bizde, papasvâri bir riyazet ve kadından mahrumiyet rejiminin hiçbir değeri olmamak şöyle dursun, köstekleyici ve tutucu bir tesiri vardır. Bütün dâva, nefsin, şeriatle kayıtlı hakkını vermekten ibarettir; ve büsbütün mahrumluk şeytanî bir sevk olduğu kadar, büsbütün kadından ve hayvanca bir şehvaniyetten ibaret kalmak da aynı derecede şeytanîdir.

Dünkü kadın, mahfaza içinde mahfaza, perde ardında perde, binbir mefkûreleştirme vasıtasının sakladığı sonsuz bir kıymet gibi, erkek ruhuna nakşedilmiş, **çözülmesi gereken bir şifre, bir bilmece, bir sır.**

Bugünün kadını saçsızdır, kaşsızdır, kirpiksizdir, dişsizdir. Her şeyi takma... Sonra da ismi kadın...

Bugünün kadını öylesine soyunmuştur ki, her şeyden evvel “gizli”yi öldürmüş ve kendisinde fethedilmeye değer hiçbir taraf bırakmamıştır. Sonra da sıfatı “câzibeli”..

Bugünün kadını, kendisini dilim dilim soyarak arar ve hilkatinde olmayan şeylerle tamamlamaya çalışırken büsbütün kaybetmiş olmanın misalidir; ve kadınlık cevherini bir mahfaza içinde değerlendiren İslâm hikmetinin tersinden ispatçısıdır.

Bugünün delikanlısı, mart kedisinin dişisine acı çığlıklarla dert yanışı kadar olsun, **kadın mevzuunda fikrî bir tavır sahibi değildir. Meselesiz, ukdesiz, çilesiz...** O, beş on kelimelik bir hırıltı ve zırlı lûgatçesiyle süflî ihtiyaçlarını anlatan hayvanların bile tiksineceği garip bir yaratık... Bugünün delikanlısında, insandaki üç esasî faaliyet cihazından (dimağ, mide, tenasül cihazları) birincisi zıpzıp kadar küçülmüş, ikincisi bir “devr-i daim” makinesi cömertliğine ermiş, üçüncüsü de sıhhat müzelerine yakışır bir ura dönmüştür.

Bugünün (standard) delikanlısında hiçbir ideal sevkî, hakikat arayıcılığı, cehdi, varlık murakabesi, mâvera ürpertisi kalmamıştır.

Bugünün delikanlısı, **kaybedilen aşk ve iman ruhunun** insanı nereye kadar düşüreceğini gösteren ve İslâm ruhundan mahrumluğun tersinden hesabını veren, canlı bir ihtar heykelidir.

- **Ve Şeytan kadını gördü!... (D. Ali Taşçı)**

Müslümanlar, dünyada kendisine kadın sevdirmiş bir Peygamber'in ümmeti olarak elbette kadına kem gözle bakamazlar. Hayat, kadın ve erkeğin birlikteliğiyle devam ettiğine göre, bunun aksini kimse iddia edemez. Ne var ki, tarihten bugüne, maalesef, kadın, şeytanın oyunları içine çokça düşmüş, şeytanlaşmış ve ağzından şehvet salyası akan erkeklere yem olarak kullanılmaktan kurtulamamıştır.

Çağımızda, reklamlarda bütün işvesiyle erkeklerin nefsinin kabartarak, paranın kullarının kulu olmaktan adeta zevk duyar olmuştur. Akıllılık, bir şeyin sonucunu görmek, sezmek ve ona göre davranmaktır. Şehvet elbisesini kaybettiğinde, yaşlılık ve zayıflık anları başına geldiğinde, sıkılmış bir limon gibi sokağa atılacağını, işveli halinde düşünemeyen kadın ne kadar zavallıdır!

Ruh terbiyesinden geçmemiş, Rabbi ile tanışıklığı olmamış bir erkeğin canavarlığını sezememiş ve onun sadece fiziğine, cüzdanına ve makamına aldanarak kendini boylu boyunca ona teslim etmiş bir kadın, orta çağın kölelerinden farklı bir konumda mıdır?

Ya da aynada gördüğü kendi güzelliğine, şuhluğuna tapınan (Narsist) kadın, şeytanın acaba hangi oltasına yem olmuştur?

Dünyayı geçici bir sınav salonu olarak algılamayan, hayatın faniliğini içselleştirmeyen, ölüm sonrasını düşünmeyen, her davranışını Allah'a kulluk noktasında test etmeyen... bir insan, şeytanla kol kola yürüyor demektir. Kadının beyni döndüren güzelliği ve cilvesi karşısında akıl, adeta çamura batmış eşek gibidir. Gönül dünyasını devreye sokmadan, vahyin ışığına aklını teslim etmeden kadının karşısında "pes" etmeyecek bir erkek var mıdır?

Bu nedenle eğitim dünyamızı yeni baştan gözden geçirmek ve insanı, yaratılış kodlarına göre eğitmek (terbiye etmek), özellikle fitratlarıyla tanış olmuş insanların işi olmalıdır. **Terbiye, Rabbin insandaki tecellisidir.**

...Çeşitli iletişim araçlarıyla yine de kadından vazgeçemiyorlar ve onu oltada yem olarak kullanıyorlar. Çünkü erkeği elde etmenin en kolay yolu, kadını oltaya takmaktır.

Kadının bir Asiye merhameti, Meryem mahcubiyeti, Hatice feraseti, Fatıma inceliği, Ayşe derinliğiyle hayatla yeniden tanışması zorunludur. Böyle olursa, yeniden dünya kadınlarına örnek olur ve hayatı cennete çevirir. Olmadığı takdirde ise, şeytanın kulu- kölesi olmaktan kurtulamaz ve insanlığın çürümüşlüğüne zemin hazırlar.

Kadın aynadır, ayna kırık veya buharlı değilse, erkek orda kendini görür ve düzene girer; çünkü erkeği düzene sokan kadındır.

- **Zamane** (Halime Gürbüz)

Eskiden şartlar çetrefildi, ama kıymet bilinirdi. Sevgilinin saçının tek bir teline şiirler döşenir, tek bir görmeyle ne çok sevilirdi. Kapı aralığında uzanan bir baş, perde arkasında bir gölgesi yeterdi. Hayatın bir parçasıydı dokunmadan sevmek ve o yüzdendir ki; **eskiden aşklar da kızlar da ürkek, edepli ve kıymetliydi**. Oysaki zamane kızları öyle mi?

Sanki şampuan reklamı **hep fönlü saçlar, incelik güzellik uğruna her zaman açlar...** Yırtmaçlar derin, yüksek topuklu pabuçlar; iş işten geçince saçlarını yolar, avuçlarlar... Gençlik rüzgârıdır eser başlarda, en az bir kilo boya var suratlarda. Ev işi bilmez, yemek desen ha keza; ama akıllar hep alyansta tek taşlarda...

“Az bi usturuplu giyin kızım” diyenlere kızarlar, çok severler gezmeyi çarşı pazar. Dudak büzer fotosunu paylaşırlar, bi de üstüne güzel oldum sanarlar... **Kendinden önce gelir parfümlerinin kokusu; botokstan dolgudan bozulmuş orijinal dokusu**. Ay eksik olmaz, olamaz kombini, aksesuarı, takısı; düğme bile dikemez nerde kaldı örgüsü nakışı...

Eli telefonda, gözü yol çeker. Helvaya tuz atar, mantıya şeker... Daha dün taşınıp gelse de köyden, illa vayt çaklıt moka seçer menüden. Bir oturaklı kahve pişiremez, bihaber semaverden çaydan. **“Börek aç” desen afallar kalır sanki gelmişler uzaydan**.

Evden çıkar doğru yolu şaşırır; **peyniri çalamaz, sütü taşırır**. Saçları ekletir kirpik taktırır; yırtmaç giyer, eteğini kaldırır. Bir de geri döner, bakanlara saldırır... Seller gibi boz bulanık akarlar, sağa-sola gülücükler saçarlar. Moda diye belli göbeği açarlar; eskinin tersine şimdi kızlar oğlan kovalarlar. Hele kimisi yürürken sanırsın sürmeli keklik, gâvur parasıyla etmez bir teklik. Davranışlar, hareketler bir de üstüne kikirdemeler komple köteklik...

Devir dönmüş unutmuşlar amanı, boş işlerle geçirirler tüm zamanı. **Ne kültürünü geliştirir, ne zekâsını, sapla samanı ayırt edemez bu zamane kızları**.

Gündemden ona ne, fakülte zaten bahane, diploma duvarda hoş durur, gece hayatı sosyalleşmek için şart; saki olur kadehleri doldurur. **Evlense kocaya ayrık yoldurur; bu tür tiplerden ne köy, ne kasaba, ne eş, ne de ana olur!..**

Ninem diyor ki; **Avradı bet olanın sakalı erken ağarır**.

- “Neden dünyada ve Türkiye’de **kadınlar arasında büyük şair yok?**” sorusuna D. Ali Taşçı bir köşe yazısında şöyle cevap veriyor:

Nasıl olsun ki? **Kadının kendisi şiir!** Şiir, şair olabilir mi? Nasıl şiir yazsın, kime şiir yazsın? Şiir duygunun çocuğudur, genellikle. Kadın duygulandıran, erkeğe duygulanandır. **Güzellik sultanıdır kadın; erkeğe bu güzelliğe hayran olandır**. Bütün Mecnunlar Leyla’nın ardına düşmemişler mi? Oysa Mecnun’un ardına düşen Leyla yok. Mecnun, Leyla’sını kendi içinde taşıdığından hep aşk sarhoşudur.”

Hoşa gitme arzusu kadının zekâsını kamçılar. Bu durumda akıl bir denge unsuru olarak ortaya çıkmamışsa kadın, bireysel dengesini bozduğu gibi, sosyal dengeleri de alt üst edebilir.

Şöhretle kadının kaderi arasında sanki bir tezat/çelişki vardır. Şeker gibi orta yere konulunca sinekler üzerine uçar, fakat çaya atılınca görünmez de tat verir. Evet, **kadın; çayın içindeki tat gibi olmalı, fakat meydanda gözükmemelidir**. Hayata tat katan kadındır, onu konumunun dışında düşünmek, hayatı bir biçimde ıskalamaktır.

Şöhret basamaklarını hızla tırmanan güzel ve yetenekli kadın (ki, onun bu güzelliği ve yeteneği, dengede tutmasını beceremiyorsa, en büyük düşmanıdır; zamanla onu görür.) kendine odaklanır. Bu odaklanma bir biçimde kaçınılmazdır. Narsist (kendine tapınma) duygular onun içini gıdıklar; çünkü **etrafındaki pervanelerden başı döner**. Oysa **ışığı gidince hiçbir pervane etrafında dolanmayacak**, sinekler üzerine üşüşecektir.

- **Değişiverdi Her Şey** (Mehmet Çınarlı)

Esmerdi, sarışındı, beyazdı, kumraldınız;

Üç gün, üç mevsim süren mutluluklar getirip,

Sımsıcak mektuplarda, şiirlerde kaldınız. >	Bir ömür dinmeyecek özlemlere saldınız.
Ölümsüz bir dünyanın habercileri gibi Heyecan yaratıcı, büyü, kutsaldınız.	Gücümün güç olduğu sizinle anlaşıldı, Yedi kat gökyüzüne çıkardı kanadınız.
Sizden sonra öğrendim tek'in eksikliğini; Sizsiz yaşamak yavan, başarılar anlamsız.	İnanılmaz şekilde değişiverdi her şey, Sanki hiç olmadınız, sanki bir masaldınız.
Bitmeyecek sevgiden bir sözaçan yok şimdi: Sımsıcak mektuplarda, şiirlerde kaldınız.	

- **Aşk üzerine (Bhartrihari, Çev. Cemil Meriç)**

Kâh çekingenliği hoşumuza gider, kâh işvesi. Cıvıdar biteriz, susar mest oluruz. Kadında sevdiğimiz nedir? Herşeyi...

Kirpikleri ayrı füsunkâr, gözleri ayrı. Gamzeleri, utangaç gülümseyişleri, nazları, olmaz deyişleri, bükülüşleri, salınarak yürüyüşleri.. **Göz yaşları, iç çekişleri, ahları... İşte kadının silâhları.**

Kime baksanız güzelim, kalbinden yaralanıyor. Belli ki aşk tanrısı emrinizde, Baktığınız yere nişan alıyor.

Boşuna yakmayın meşaleleri, **Mehtap olsa da bir, olmasa da bir. Ceylân bakışlımdan uzakta, Ne şafak vardır, ne fecir.**

Uzaktalar mı "ah" deriz, "gelseler de cemallerini görsek". Gelirler, sarılmak isteriz. Mesut muyuzdur, hayır... Tekrar ayrılacağız diye, Vuslatı da kendimize dert ederiz.

İki vücutta tek ruh, tek düşünce. Sevginin mihrabında kalpler birleşmedikçe, Ne can kalır, ne canan. Çiftleşen cesedlerdir, sadece.

Ah o bahar akşamları, Rüzgâr çiçek çiçek kokar. Tomurcuklar gülümser dallarda. Arılar sarhoş, kumrular sarhoş, genç kızlar oynar kumsallarda, gül yüzlerinde terden inciler... Ah o bahar akşamları!

Bahar, mevsimlerin en güzeli. Malaya dağlarından ince bir rüzgâr eser. Yanık şarkılar söyler bir dişi kumru. **Bahar mevsimlerin en güzeli, doğru. Ama yârdan ayrı düşen bir kat daha garipler baharda. Rüzgâr ağlatır onu, kumrunun şarkısı ağlatır. İnsan dertli olmayagörsün, içtiği kevser ağulaşır.**

Uyuz bir köpek gördüm: salyası akıyordu. Hastaydı, dermansız yatıyordu. Birden ayaklanıverdi, donuk bakışları kor kor. Başladı koşmaya bir dişinin ardından... yamandır, aşk tanrısı yaman. Can çekişenleri bile kaldırır yatağından.

Ne ermişler gördük ki, bir ceylân bakışının gamzeleri önünde secdeye kapandılar. **Havayla, suyla, yaprakla yaşıyorlardı... pılâvla, yağla, etle beslenenler ne yapsın? Himalaya, Okyanusu yüzerek geçer de, sen o lotüs bakışlıların cilvesine dayanamazsın.**

Bütün acıların kaynağı o, aşkın tapınağı o. **O bahçede boy atar her delilik. Her zehirli çiçek orda yetişir. Ah gençlik.**

Delikanlılık; aşk ağacını sulayan yağmur, güzellik hazinesini saklayan mahfaza.

Yanımdayken bal, uzaklaşınca zehir. Kadın öyledir.

Bizi dünyaya o zincir bağlar. O kapıdan girilir cehenneme. O sepet yılan dolu ağzına kadar. O kevser: zehir.. Hayâsızlık tüter mihrâbında, **o tapınağın dehlizlerinde kaybolunur. Sen annemiz, sen sevgilizimiz: Kadın.**

İrmağa benzer genç kızlar, ırmağa. Gözleri lotüs lotüs, saçları dalga dalga. Bir çift kuğu oynar göğüslerinde. **Tenleri nilüfer kadar beyaz. Bu ırmak kolay aşılmaz. Ummanlara sürükler bizi, ummanlara.**

Ağızlarında bal. Kalplerinde zehir. Onun için emeriz dudaklarını, göğüslerini hırpalamamız bunun içindir.

Aşk tanrısı bir balıkçı. Oltası: kadın. Câzibesine kapıldın mı, yakalandın. İhtiras ateşinde kavurur seni aşk.

Ey âvâre gönül! Bir dilberin vücudu karanlık bir orman. Göğsü: esrarlı bir geçit. O geçitte pusu kuran haramî, aşk.

• **Fatih Dîvânı**'ndan:

Dili bülbül kılupdur ârızun üstündeki güller Beni sevdâ ile başdan çıkarmışdur o kâküller	(Ey sevgili) yanağının üzerindeki güller gönlümü bülbül eylemiştir. Kâküllerin ise beni sevda ile baştan çıkarmıştır.
Sabâ ıkd-i ser-i zülfünü hall itmekte âcizdür Belî her kişiye âsân degüldür hall-i müşkiller	Saba yeli zülfünün ucundaki düğümleri çözmekte acze düşmüştür. Tabi ya! Müşkilleri (zor meseleleri) çözmek, öyle her kişinin harcı mıdır?
Ne nisbet aramızda kim gelür çün nûş-leb yârun Bana zehr-i gamı helvâ rakibe zehr-i kâtiler	Rakip ile bizim aramızda nasıl bir benzerlik olsun ki; tatlı dudaklı sevgili (den ayrı kalış) düşüncesi ve kederi bize helva gibi (tatlı); rakibe ise öldürücü zehir gibi (acı) gelir!
Senün ışkun ile divâne oldı niçe ferzâne Senün sevdân ile mecnûn olupdur niçe âkiller	(Sen öyle erişilmez güzellikte bir sevgilisin ki), nice bilgeler senin aşkın ile divâneleşti; nice akıl sahipleri de senin sevdan uğruna Mecnun'a döndü.
Ne lâzım tîğ-1 müjgânı seni katl eylesün dimek Bilürsüz ehl-i hâl olan olur bu söze kâ'iller	(Benim için o sevgilinin) " kirpik okları seni katletsin! " demeye ne gerek var?... Gönül ehli olanlar zaten bu söze dünden razıdırlar!

Zülfünün zencîrine bend eyledün şâhım beni Kullugından kılmasun âzâd Allâhum beni	Ey benim şahım (sevgilim;) beni zülfünün zincirine vurdun... Allah'ım beni senin kulluğundan azat etmesin!
Cevr-i dilber ta'n-ı düşmen sûz-ı fûrkat za'fı dil Dürlü dürlü derd için yaratmış Allâhum beni	Sevgilinin türlü türlü eziyetleri, düşmanların kınamaları, ayrılığın yakıcı ateşi ve gönlün zayıflığı... Allah'ım (sanki) beni türlü türlü dertler(i çekmem) için yaratmış.
Yakmağa vü yıkmağa hep cümle el bir itdiler Sûz-ı sîne eşk-i dîde âteş-i âhum beni	Sinemdeki (aşk) harareti, gözlerimden akan yaşlar ve ahımın alevli ateşi hepsi birden yakmak ve yıkmak için elbirliği etmişler.

Işk ile vîrân iden gönlini ma'mûr istemez Hâtırın Mahzûn iden bir lahza mesrûr istemez	Gönlünü aşk le viraneye çeviren kişi, (bir daha) onun mamur (bayındır) olmasını istemez. Hatırını hüznünlere alıştıran da (artık) onun bir an bile sevinçli hâle gelmesini istemez.
Hâk-sâr olup hevâ-y-ile gubâr olan gönül Hâk-ı râh-ı yârdan bir dem özin dûr istemez	Aşk yüzünden toz toprak gibi yerlere serilen gönül, (çektiği ahların rüzgârı ve döktüğü gözyaşlarının seli sebebi ile) sevgilinin yolunun toprağından bir an bile uzak kalmak istemez.
Hoş gören âkil fenâ tavrını şöret gözlemez Künc-i uzlet isteyen kendüyi meşhûr istemez	Fânilik yolunu seçen akıl sahibi kişi, şöhrete gözünü dikmez; çünkü uzlet köşesinde oturma(nın güzelliğini) idrak eden kişi dillere düşmeyi asla istemez.
Lâ'l-i nâba meyl kılmaz bağırını pür-hûn iden Dâmenin pür-eşk iden lû'lü-yı menşûr istemez	Bağırını (aşk yüzünden) kanla dolduran (âşık), saf yakuta (artık) ilgi duymaz. Eteğini gözlerinden akan yaşlarla dolduran kişinin de dizi dizi incilere ihtiyacı kalmamıştır.
Işk nakdi bir hazinedür ana yokdur zevâl Mâlik olan Avniyâ bir gence gencûr istemez	Ey Avnî; aşk akçası (aşkı) tükenmeyen bir hazinedir. (Ona) sahip olan kişi, (artık) hiçbir (gerçek) hazinenin bekçisi olmak istemez.

○ **Ahmed Paşa:**

Gözünü süzme bîmâr öldürürsün Saçın çözme giriftar öldürürsün	Gözünü süzme; hastayı öldürürsün. Saçını çözme; ona tutkun olanı öldürürsün.
Begüm bir bûseyi bin cana satma Ko bâzârı harîdâr öldürürsün	Beyim, bir öpücük verip karşılığında bin acı alma. Bu ne biçim satış? Alışverişi bırak; satın alıcıyı öldürürsün.
Demişsin ki yolumda ölmez Ahmed Bir öldüm bir de tekrâr öldürürsün	Demişsin ki: Ahmed benim yolumda (uğruma) ölmez. Ben senin uğruna zaten öldüm bir kerre. Şimdi bu sözünle beni tekrar öldürürsün.

○ **Kadı Burhaneddin:**

Şâha sinün cemâlünü göreyim andan öleyim Susamışam visâlüne ireyüm andan öleyim	Ey pâdişah, Senin cemâlini (güzel yüzünü) göreyim, ondan sonra öleyim. Susamışım visâlüne (kavuşma pınarına, vuslatına) ereyim, ondan sonra öleyim.
Bunca zaman lebün için saçın karanusundayam Âbı hayat kandadır sorayum andan öleyim	Bunca zaman, dudağın için (dudağımı bulmak için) saçının karanlığında; Âb-ı hayat kandedür? Sorayım, ondan sonra öleyim. (Âb-ı hayat dudaktadır ve dudak da kan rengindedir. Sormak, hem soru sormak hem de emmek anlamındadır.)
Dün gece düşde ben sini binüm ile görür idüm Bu düşümün ta'birini yorayum andan öleyim	Dün gece rüyâmda ben seni, beni birlikte gördüm. Bu düşümün ne anlama geldiğini anlayayım ondan sonra öleyim.
Bezm-i ezelde ireli cânuma ışkî hüsninün İrimesüm varamadum ireyim andan öleyim	Güzelliğinin aşkı Bezm-i Ezelde canıma erdi ereli; Ben (sana) eremedim; varamadım. Ereyim (sana kavuşayım) ondan sonra öleyim.
Canum u akum u gönül zülfün içinde yitdiler Teşviş eğer olmaz ise tarayım andan öleyim	Canım da, aklım da, gönlüm de zülfünün içinde kaybolup gitti. Eğer gücenmezsen (o perişan zülfünü) tarayım, ondan sonra öleyim.

○ **Fuzûlî:**

Perişân-hâlün oldum sormadun hâl-i perişânım Gamundan derde düşdüm kılmadun tedbir-i dermânım Ne dersin rûzgârım böyle mi geçsün güzel hânım Gözüm cânım efendim sevdiğüm devletlu sultânım	Senin yüzünden hali perişan (acınacak, bir insan) oldum; (sen ise) perişan halimi sormadın, Senin gamından derde düştüm; derdime derman bulma yoluna gitmedin, Zamanım (hep) böyle mi geçsin? Ne dersin güzel hân'ım? Gözüm, canım, efendim, sevdiğim, devletli sultanım!
--	--

○ **Nedim:**

Haddeden geçiş nezaket yâl ü bâl olmuş sana Mey süzölmüş şişeden ruhsâr-ı âl olmuş sana	Nezaket (zarîflik, incelik) haddeden geçmiş, (incelebileceği son hadde kadr incelmış ve sonra) sana boy-bos (endâm) olmuş;
--	---

	(Kırmızı) Şarap, şişeden süzölmüş sana al yanak olmuş.
Büy-i gül taktir olunmuş nâzın işlenmiş ucu Biri olmuş hoy birisi dest-mâl olmuş sana	Gölün kokusu damıtılmış, nazın da ucu işlenmiş (oyalanmış); Birisi sana ter olmuş, diğeri de mendil olmuş.
Yok bu şehir içre senin vasfettiğın dilber Nedîm Bir perî-sûret görünmüş bir hayâl olmuş sana	Ey Nedîm! Senin niteliklerini anlattığın dilber bu şehrin içinde yok, mevcut değil; Bir peri yüzlü görünmüş, bir hayâl olmuş sana.

- **Cânanın sevgi ile nemli bakışı,
Çorak bir toprağa boşalan yağmur.** (Trivalluvar)
- Kalidâsâ'dan:

Seninle döner sılaya Gurbettekiler, Gönüllerinde ümid tomurcuklaşır Hasretler diner, Toprak çiçek çiçek güler yağmurlarınla. Sevgilim uzaklarda haber bekler. Onun da gönlüne sular serp bulut.	Telli turnaların sesinde neşe, Gözlerinde umut. Sen de kanatlısın turnalar gibi, Dereler aşarsın, dağlar aşarsın. Çiçeğe benzer kadınların kalbi Kocaları uzaklaşınca kurur. Yalvarırım sana Alaka'ya git! Ahû gözlüm o beldede oturur.
--	---

- “**Güzelliğın on par’etmez
Bu bendeki aşk olmasa**
Eğlenecek yer bulamam
Gönlümdeki köşk olmasa” (*Âşık Veysel*)
- Ne atom bombası,
Ne Londra konferansı;
**Bir elinde cımbız,
Bir elinde ayna;
Umurunda mı dünya!** (*Orhan Veli*)
- **Kadınlar Üstüne** (*Şinasi Özdenoğlu*)

Hoy anacığım bu kadınlar Köylüsü, şehirlisi, hepsi bir Dudaklarında ya karanfil, ya zehir Ve alınımızın karayazısı Ya da ömür boyunca şiir Köylüsü, şehirlisi, hepsi bir	Kiminin göğsünde karakış Kiminin göğsünde ilkbahar Kimisi kütür kütür Kimisi dilim dilim Kaleler gibi dayanır, dayanır da Hey Tanrım Bir anda teslim olurlar.
---	--

- **Gerçek Hayali Aştı** (*Mehmet Çınarlı*)

Gerçek hayali aştı, ufuklar uzak değil. En olmaz isteklere uzanmak yasak değil. >	Uçuyor rüzgâr gibi altımdaki küheylan, Ne kadar dizginlesem yavaşlayacak değil.
Artık yaratan sensin havamı, iklimimi Buzların soğuşu yok, alevler sıcak değil.	Gül yaprağına döndü tekmesi düşmanların, Sunulan zehir değil, saplanan bıçak değil.

**Öyle bir boşandın ki çöle benzer ömrüme
Bir Nuh tufanı oldu, sel değil, sağnak değil.**

- Kadın kendi başına ne gül goncasıdır, ne de diken. **Koklamasını bilersen gül, tutmasını bilmezsen diken olur.** (*Refik Halid Karay*)
- İyi bir kadın bir erkeği etkiler, zeki bir kadın onda ilgi uyandırır, güzel bir kadın büyüler, **anlayışlı bir kadın** ise ona sahip olur. (*Helen Rowland*)
- Aşk yalnız bir haz kaynağı değildir; yokluğu da acı verir. Aşka değer verilmelidir, çünkü en ince hazları arttırır; meselâ müzikten, ay-aydınlığında denizden alınan zevki arttırır. Güzel şeylerin tadını sevdiği kadının yanında tadmamış bir adam, bu şeylerdeki büyüleyici kudreti tam olarak anlayamaz. Sonra, aşk **benliğin sert kabuğunu** kırma gücüne de sahiptir... İnsanoğlu işbirliğine muhtaçtır. Aşk, insanları **işbirliğine** götüren ilk ve en yaygın bir heyecan şeklidir. (*Bertrand Russell*)
- Güzel nedir, çirkin nedir; bu inceliği ben sana nasıl anlatabilirim? Dilim titriyor, zira bunların mânası, hakikati çok derindir. **Dalın üzerinde dikenini ve gülü görüyorsun; halbuki dalın içinde ne gül gözükür, ne de diken.** (*Muhammed İkbâl*)

Resûlullah (sav) şöyle buyurmuştur:

- “Bana (dünya nimetlerinden) kadın ve güzel koku sevdirdi. Namaz ise gözümün nuru kılındı.” (*Nesâî*)

Kur’ân-ı Kerîm’den âyetler:

Kadınlar, oğullar, yük yük altın ve gümüş, salma atlar, davarlar ve ekinler gibi nefsin şiddetle arzuladığı şeyler insana süslü gösterildi. Bunlar dünya hayatının geçimliğidir. Oysa asıl varılacak güzel yer ancak Allah’ın katındadır. (*Âl-i İmrân, 3/14*)

Kadınlarınız sizin (evlat verecek) tarlanızdır. Ona göre, nasıl isterseniz öylece ekin tarlanızı. Kendiniz için (geleceğe hazırlık olarak) güzel davranışlar takdim edin. Allah’a karşı gelmekten sakının ve her hâlde onun huzuruna varacağınızı bilin. (Ey Muhammed!) Mü’minleri müjdele. (*Bakara, 2/223*)

23. Evinde bulunduğu kadın (gönlünü ona kaptırıp) ondan arzuladığı şeyi elde etmek istedi ve **kapıları kilitleyerek, “Haydi gelsene!” dedi.** O ise, “Allah’a sığınırım, çünkü o (kocan) benim efendimdir, bana iyi baktı. Şüphesiz zalimler kurtuluşa eremezler” dedi.

24. Andolsun, kadın ona (göz koyup) **istek duymuştu. Eğer Rabbinin delilini görmemiş olsaydı, Yûsuf da ona istek duyacaktı.** Biz, ondan kötülüğü ve fuşu uzaklaştırmak için işte böyle yaptık. Çünkü o, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı.

25. İki de kapıya koştular. Kadın, Yûsuf’un gömleğini arkadan yırttı. Kapının yanında hanımın efendisine rastladılar. Kadın dedi ki: “Senin ailene kötülük yapmak isteyeninin cezası, ancak zindana atılmak veya can yakıcı bir azaptır.”

26. Yûsuf, “O, benden arzusunu elde etmek istedi” dedi. Kadının ailesinden bir şahit de şöyle şahitlik etti: “Eğer onun gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylemiştir, o (Yûsuf) yalancılardandır.”

27. “Eğer gömleği arkadan yırtılmışsa, kadın yalan söylemiştir. O (Yûsuf) ise, doğru söyleyenlerdendir.”

28. Kadının kocası Yûsuf’un gömleğinin arkadan yırtıldığını görünce, dedi ki: “Şüphesiz bu, **siz kadınların tuzağıdır. Şüphesiz sizin tuzağınız çok büyüktür.**” (*Yûsuf, 11/23-28*)